

Meleg

Mert a lánya mondta már korábban, hogy valami gyanús. Eltűnik ez meg az, lába kél a tárgyaknak. Elvesznek. A Zoli horgászérméi, két trófea, például! Na, de hogy anyuka miatt? Zoli akkor még nevetett, a lánya új férje, hagyd már, Judit, anyuka miatt már biztosan nem. Különben a Zoli nem bánt vele rosszul. Végül, kis húzódozás után, idevették. Kezdetben sétált is vele. Levitte a tömb elé, karolta. Igaz, aztán fölment, vissza a lakásba, de soha nem felejtette lent, a hinták mellett, ahol ültek. Akkor ő még tudott járni. A két gyerek kiment külföldre, a Zsolti és Ferike, Angliában vannak most is, de néha utaznak haza, és repülővel, a számítógépen pedig lehet velük beszélgetni. Ő meg itt kapott egy szobát, mert intézetre nem volt pénz, honnan lett volna, a kórház pedig, teljesen jogosan, voltak nála betegebbek, kiadta. Mindjárt meghal, ez volt az előrelátás, de azért vannak nála betegebbek. Akkor meg ki kell adni. Nem az a legbetegebb, aki holnap vagy hétfőre meghal, hanem az, akinek jobban fáj. Az a beteg, aki hangos, tud jajgatni, látszik, hogy szenved. Neki foltok lettek a lábán, a derekán. Lehet, hogy fölfekvés. Néha meg olyan sötét lett, hogy nem hallott, nem látott semmit.

Judit egy ideje ideges, nem talál ezt-azt a lakásban. Kicsit veszekszik, de csak kint, aztán nyitja az ajtót, beszél, szia, anyuka, és semmi rendetlenkedés, elmegy dolgozni. Zoli is beszél, igaz, csak a csukott ajtón át, látja az árnyát a tejuvegen, csókolom, anyuka.

Majd jövőnk.

Végül is, elmehetne köszönés nélkül. Minden harmadik nap jön egy gondozó, van kulcsa, Teréz. Nem is nővér, csak valamilyen gondozó, erre van képesítése, arra nincsen, hogy tisztába tegye őt, de azért néha pelenkáz, mégis. Lemosdatja. Olyan jól mikrózza a főzeléket. Zoli fizeti, vagy valamelyik gyerek Angliából.

Dél előtt volt akkor, hogy meghallotta, van a lakásban valaki, előbb a hangok, reccsenések, súrlódások, aztán még az árnyékot is látta a tejuvegre borulni. Zoli jött vissza? Kikapcsolta a rádiót, hallgatott bele a csöndbe.

– Zoli, te vagy az?

Valami mintha mozdult volna. Lassan, mint egy filmben, látott már ilyet tényleg, kitárult az ajtó. Nem nyikorgott egyáltalán, Zoli egy hete bemargarinozta, persze, az étolaj jobb, csak az elcsöpög. El lehet csúszni az étolajon. Zoli tudott eszes eljárásokat különben. Az erkélyre is vett egyszer egy fekete favarjút.

Ott állt egy ember a küszöbön. Idegen volt, soha nem látta. Azon gondolkodott, kiáltson-e, elég gyöngye volt, az ő sikoltását nem hallaná senki. A mobil után nyúlt, kitapogatta, aztán fogta, nem tárcsázott. Mondjuk, ahhoz a szemüveg is kellene. Egyszerre mindent nem lehet. Bámulták egymást. Az idegen olyan volt, mint bárki más. Viszont ha mindenkire hasonlítunk, lehetünk-e idegenek. Nem idegen, csak nem ismeri. De ha nem idegen, akkor ismeri, ha nem idegen, akkor, akárhogy csúri-csavarja, ismerős, de bonyolult ez. Olyan volt az a középkorú, kissé fáradt arcú férfi, mint akiből van százezer. Egymillió ilyen jön-megy, lófrál az utcán. De ez most itt van, náluk, éppen őt bámulja, ki tudja, mit akar tenni. Mire képes. Egy csapással megölheti, ehhez nem kell képzelőerő.

– Csókolom – mondta a férfi.

Ezen meglepődött.

– Zoli barátja? – s mert a másik nem válaszolt, önkéntelenül mondta: – Ismeri Terézt? A gond... Maga betört ide.

Ezen a férfi lepődött meg, talán el is mosolyodott, mindenestre lépett. Már bent is állt az ő szobájában. A gyerekeknél kapott ágyat, fölötte zenekarok képei. Hajkötős fiúk, gitárosok. Isten, lézer, misztika. Félmeztelen lányok. Amikor még tudott járni, talált egy olyan füzetet, elgondolkodott, ő csinált-e ilyet, gyorsan behajtotta.

– Csak szétnézek – mondta a férfi.

– Mi... keresnivalója van itt?

– Hideg van magára – szólt a férfi, körülnézett, a radiátorhoz ment, csavart rajta. Furcsa volt a közvetlensége, nem esett rosszul. Hogy így ügyködik. Mint aki ismeri a lakást. Tudja a zugokat.

– Csókolom – mondta a férfi, és elment. Aztán már nem is hitte, hogy itt járt. Biztosan csak álmodta.

Este Zoli megnézte a radiátort, észrevette a meleget, ránézett hosszan, fűrkészve. Anyuka. Mintha azt mondta volna a tekintete, anyuka, ne csinálja. Ezt aztán tényleg ne. Hát nem úgy van, hogy nem tud már járni, de még fölállni se?! Nézegette a radiátor kapcsolóját Zoli, ingatta a fejét, bazmeg, nem hiszem el, aztán kiment, résnyire nyitva maradt az ajtó, kérdezte Juditot, ő tekerte-e föl a meleget, aztán csönd lett. Később nézték a tévét, voltak lövések is. Sikoly. Később Judit bejött, hozott friss vizet, igazgatta a párnát, és csak halkán súgta oda.

– Anya, kérlek szépen, ne idegesítsd föl, van elég baja. Jó?

Ahogy ivott, kicsit magára lötyögtette a vizet. Éjszaka nézte a plafont, az olyan volt, mint egy vetítés. Ahogyan telt az éj, úgy változtak a fény mintái odafent. Előbb a hullámozás, aztán a csillagszórás. Jönnek a nagy karikák, pöttyök. Hajnal felé pedig a vonalak. Ez persze attól függ, milyen a közvilágítás. Volt szemben, a szemközti ház sorban a bolt, a fodrászat és a körzeti megbízott irodájának a fénye. A lottózóban gyakran kimegy az áram, pislogni kezd a neon a bejárat fölött, ezt megfigyelte még, amikor az ablakhoz is oda tudott menni, már

nem tud, viszont a fények játékaiból és formájából kikövetkezteti, melyik üzen a plafonra éppen neki, a bolt, a rendőrség vagy a kozmetika. Sok lett a kozmetika a környéken. A fodrászat! Kérdezte a lányát, azt mondta, nincs is annyi haj az embereken, viccelődni akart, nem nevetett Judit, egy fodrászatban, anya, nem csak haját vágnak. A fésülés! Színek! Szemöldökvarázs! Tudod, anya, hogy nagy divat a szakáll?

– Tudom, Zolinak is van.

– Ne csúfolódj, kérlek.

Legközelebb a férfi kevesebbet szöszmötölt. Láta, hogy áll a tejüveg mögött. Ott volt vagy egy jó hosszú perce. Nem hallotta meg, hogy bejött volna. Ügyes volt, az már igaz, surrant. Mint egy szellem. Egy nagyon ügyes betörő. Tényleg nem olyan, mint a többi, azok rendetlenek, mindent szétdobálnak, a hűtőbe beleesnek. De nem mer bejönni.

– Csak nyugodtan – mondta.

Lenyomta a kilincset, a férfi most egészen közel lépett, figyelte őt, mint aki azt vizsgálja, rendben van-e minden, a párnák, a kockás nagy pléd, a poharak, lent a kacsa, aztán visszafordult az ablak felé, és egyáltalán nem volt elégedett. A radiátorhoz lépett, fogót halászott elő a kabátzsebéből. Egy kis fogó, egy nagyobb. Csillogtak, csinált valamit velük. Reccsent a radiátor tekerője, és aztán újra, mint amikor a csont törik.

– Most már nem tudja visszacsavarni – mondta. – Hacsak szét nem veri az egészet.

– És ha nagyon meleg lesz?

– Vegyem lejjebb? Még meg tudom csinálni.

Elgondolkodott, simogatta a paplant a melle fölött. Végtére is jobb a meleg. Inkább izzadjon, mint hogy dideregjen. Otthon is mennyit fázott. Hányszor elromlott az az átkozott kazán, sokat perelt Károllyal, vegyenek másikat. Károly megvette a kazánt, beszerelték, szentségelt, beteg is lett. Néha arra gondolt, hogy a lány apját a kazán vitte el. Jól van, ha melege lesz, majd elhajtja a plédet, azt még tudja, arra még képes, elhajtani.

– Zoli persze biztosan ideges lesz – mondta.

– A fia?

– A vejem.

A férfi állt előtte, a kezében volt a fogó.

– A múltkor még... – elhallgatott, a fogót nézte, hogy mindjárt üt vele.

– A múltkor, mi?

– Volt magán gyűrű – mondta, és nem kellett volna. Nem biztos, hogy az emberek szeretik az ilyesmit. Nem szeretik, ha észre van véve, hogy nincs már rajtuk ez vagy az. Egy nyaklánc, ami pedig milyen sokáig bírta azt a kis csillogást. Egy kis kereszt. Gyűrű! A férfi nem válaszolt, elég gyorsan elment. Volt benne szomorúság, vagy talán csak ő képzelte bele a helyzetbe. Arra gondolt, nem jön többet. Soha nem jön, mert minek. Nem kellett volna mondani azt a gyűrűt. Nem kellett volna mondani semmit.

Jött aztán a sötét, nem tudta, meddig tartott.

Tisztán lehetett hallani, bár azt nem, hogy pontosan mit, de Zoli kiabált. Nem i-gaz, szótagolta. Nem hi-szem el! Ilyen nincs, bazmeg! Ennyit biztosan hallott,

mert amikor Zoli bejött hozzá, az első dolga volt, hogy megnézze a radiátort, és némi fejcsóválás után vissza akarta tekerni, pislogott közben többször rá, feszülten fürkészte, és mert bárhogyan is erőlködött, nem tudta visszatekerni a kapcsolót, lihegni kezdett, sziszegett, aztán már káromkodott, dörzsölgette a homlokát, morzsolta a fülcimpáját, ami idegesítő szokása volt, de csak nem tudta visszatekerni, hát ilyen, nincs, bazmeg, ez kifog rajtam. A rohadt kurva! Simogatta a ritkás szakállát, ami alul, a nyakánál föl volt borotválva.

– Mi a faszt csinált vele, anyuka? – kérdezte, közel hajolt. Olyan volt a lélegzete, mint aki mérget ivott. Lúg! Ecet. Fölemelte a csavarhúzó.

– Azt hiszed, vén kurva, nem verem szét a fejed?

Kint is folytatta, kiabált, szisszentek a sörök egymás után, pedig már a gyerekekkel kellene beszélniük a számítógépen. Lassan lett csönd, hiába szellőztették a dohányfüstöt.

– Anya – mondta a lánya, amikor bejött hozzá késő este, és ült kicsit mellette.

– Anya, legalább ezt ne tedd tönkre nekem. Szépen kérlek, ne tedd tönkre – és simogatta a gyűrótt kézfejét.

Milyen régen ért hozzá. Izzadt volt az ő tenyere, nyirkos.

– Meleged van, anya.

– Nem, nincs melegem.

– Kinyitom kicsit – és Judit az ablakhoz lépett.

Olyan volt, mint amikor régi ismerősök találkoznak. Lejár az ember a parkba, a padon lapozza a magazint, a puha fedeles krimet, kenyérhaját dobál a galam-boknak, a fénybe tartja az arcát. Hamar elősétál az állandó padszomszéd, váltanak egy-két szót. Nem sokat. Nem annyira lényeges. De azért mégis. Van annak jelentősége, hogy új zöldséges nyílik a sarkon, és hogy meghalt a negyediken Kaplárné, pedig még tavaly is hogy futott. Hogy történt? Elesett szegény. A lábai nem bírták. Sokan úgy hálnak meg, hogy elesnek. Sokan viszont úgy, hogy bár nem esnek el, csak nem tudnak fölkelni. Rájuk is ez vár. A galambok fertőzést terjesztenek, na, és a poloskák. Lesznek-e idén poloskák?

– Tudom, hol a pénzük – mondta a férfinak, aki sörrel a kezében jött be akkor, úgy látszik, elvett egy dobozt a hűtőből, megnézte a radiátort, eléggé elégedettnek tűnt. Mosolygott, úgy látszik, elfelejtette a, mindegy.

– Már elsőre elvittem. Honnan volt fontjuk?

– Angliából, a gyerekektől – mondta. – Hogyhogy nem vették észre?

A férfi rá akart gyújtani, már a szájában volt a cigaretta, de visszapökte a dobozba. Még mindig mosolygott.

– Mindjárt észreveszik. Kitömtem a borítékokat. Magára fognak gyanakodni – nevetett.

– Hát az érdekes lesz – mondta ő.

Csöngött a mobilja, a lánya volt. Nem szeretett vele beszélni, az az igazság, de ha Judit nem hívta, az még rosszabb volt. Tulajdonképpen mindig késve hívta. Nem időben. És a lánya mindig ugyanazokat a kérdéseket tette föl. Vagy ha arról kezdett kéretlenül beszélni, mennyire fáj neki, akkor nyomban dolga támadt, jó, jó, anyuka, majd otthon. Megbeszéljük otthon. Miért nem lehet csak egyszer meghallgatni, ha neki fáj, mennyibe van az?! Itthon se beszéltek meg semmit soha. Az nem megbeszélés, fázol-e, meleg van-e, anyuka.

– Rendben van minden, Judit. Tényleg. Semmi baj – mondta neki. – Nem, nincs túl meleg. Teréz majd később jön. Ittam vizet, két pohárral is.

A férfi kortyolta a sört, ugrott az ádámcsutkája, figyelt közben, és amikor ő a mellére ejtette a mobilt, előretartotta a sörösdobozt.

– Nem kér?

Öntött a vizespoharába két kortyot, hogy majd valamikor megissza. Igya csak meg, semmi az, meg vitamin is. Két korty.

– Vizontlátásra – mondta a férfi még.

– Mondani szeretnék valamit.

– Igen?

Hirtelen az jutott az eszébe, nem biztos, hogy el kellene mondani. Jobb, ha még hallgat róla.

– Mindegy. Majd legközelebb – mondta

– A legközelebb? Hát jó. Vizontlátásra – mondta újra a férfi, elment. Elég gyorsan csinálta. Már ott se volt. Arra gondolt, milyen régen ivott sört. Egyszer, száz éve, tartottak egy táncos mulatságot a központi irodában. Farsang lehetett? Volt még hó a gazdaság udvarán, foltokban. Kapott moszkvai rúzst Szemeri Ilitől. Az agronómus föl akart mászni a hangszóró oszlopára. Leesett. A vodkától magához tért. Végül nem hívtak mentőt. Álltak a sárban, nevettek. Egy sántítás-hoz, azt kéne csak, mentő! Akkor üvegből itta a sört. Mintha tudtak volna zúgni a lampionok.

Megitta, jó volt, meleg. Két korty csupán, keserű, ott maradt a szájában. Aztán hiába várta a fényeket, nem csak kint, bent is sötét lett megint. Mert jött megint a melegség! Nem esett rosszul, nem volt kellemetlen, pedig egyre melegebb lett, és ilyet még soha nem érzett. Aztán arra gondolt, vajon el tudja-e még mondani neki. Ennek a betörőnek. Hogy van még font. Sokkal több font van, mint amennyit elsőre megtalálhatott.